

mindelighed, og alle har været enige om, at det maa henvises til nøjere Drøftelse i et Udvalg. Jeg skal kun sige, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i, at den Maade, hvorpaa man behandler Bestemmelsen om en Jernbane fra Skern til Videbæk, er uretfærdig, fordi de Folk, som bor i den paagældende Egn, har opfyldt alle de Betingelser, som er stilled i Loven af 1908. Man siger: Naar I skaffer det og det til Veje indenfor det og det Tidsrum, skal I faa Banen i den i Loven anførte Rækkefølge, og alt dette er i Orden, den første Bevilling er, som nævnt af den ærede første Taler (J. C. Christensen), endog paa Fingansloven i Aar, men netop som de paagældende staar ved Begyndelsen til Lovens Opfyldelse, ser de et Lovforslag fremkomme, som drager Spørgsmaalet ud i en fjern Fremtid. Det kan man nemlig rolig sige, at naar der indsættes foran Skern—Videbæk den midtsjællandske Bane, som repræsenterer en Anlægssum af omkring 10 Mill. Kr., maa man, da man formentlig ikke kan vente, at der vil blive givet større Bevillinger i de følgende Aar, end der er givet hidtil, være forberedt paa, at der vil gaa en lang Aarrække, inden man vil kunne fremsætte Statsbaneanlægget paa Strækningen Skern—Videbæk, som man i 1908 fandt baade betimelig og retfærdig og fra alle Sider sluttede sig til. Jeg synes derfor, at den højtærede Minister burde have ladet urørt dette lille Stykke om, at Skern—Videbæk-Banen skal bygges som Statsbane i den en Gang vedtagne Rækkefølge, og det, som staar bagefter, maa da naturligt komme frem senere. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister og det Udvalg, som bliver nedsat, maa naa til en Overenskomst, hvorved man imødekommer hinanden, og at man ikke kommer ind paa et Lovgivningsprincip, hvorved man er i Stand til eller, om man vil, har Hjertelag til, i det Øjeblik de vedkommende staar foran Opfyldelsen af deres Ønsker, som alle Lovgivningsfaktorer har været enige om at imødekomme, at skyde Gennemførelsen ud i en fjern Fremtid. I øvrigt skal jeg, som sagt, ikke opholde mig ved selve det fremsatte Lovforslag, idet jeg gaar ud fra, at Udvalget ikke alene vil give det en grundig Behandling, men ogsaa vil kræve Oplysning om mange Ting og direkte Forhandling med den højtærede Minister.

Hvad jeg særlig ønsker at dvæle ved, er det Lovforslag, som det ærede Medlem fra Vejle (Jacobsen) og jeg har tilladt os

at indbringe, om en Bane fra Vejle over Uldum til Tørring. Nu kan man sige: Hvorfor indbringer I dette private Lovforslag? Er det et Lovforslag, som Ministeren ikke har villet interessere sig for, og har Ministeren ikke haft den fornødne Tid til at sætte sig ind i de Ønsker og Krav, som denne Egns Befolkning har stillet angaaende dette Baneanlæg? Jeg vil dertil svare, at den højtærede Minister og Administrationen har haft den fornødne Tid til at udarbejde Sagen saaledes, at vort Lovforslag kunde være kommet med som en Del af Ministeriets Lovforslag, dersom man havde villet imødekomme de Ønsker og Krav, som var fremsatte, thi disse Ønsker har under forskellige Former og ved forskellige Lejligheder været fremsatte baade overfor Administrationen og overfor den højtærede Minister. Allerede paa et ret tidligt Stadium, den Gang der fra Horsens kom Ønsker frem om at faa en Bane fra Horsens over Rask Mølle, Nørre-Snede til Ejstrup, for at den der kunde komme i Forbindelse med den midtjydske Længdebane, begyndte Befolkningen paa Strækningen fra Rask Mølle til Tørring at lytte opmærksomt efter, hvad det var, man i Horsens egentlig tilsigtede, og den begyndte da allerede at fremsætte sine Ønsker for Ministeriet. Disse Ønsker har ogsaa været forelagte den Administration, der har med det tekniske Tilsyn af Privatbanerne at gøre. Altsaa disse Ønsker fra de paagældende Kommuner i Vejle Amt og Vejle By har været fremsatte paa et saa tidligt Tidspunkt, at de meget let kunde have været overvejede af Administrationen, og der har ikke været Grund for Ministeren til ikke at tage disse Ønsker op i det Lovforslag, som i Fjor blev fremsat.

Der var allerede i forrige Rigsdags-samling paa et ret tidligt Tidspunkt en Deputation fra de paagældende Kommuner hos den højtærede Minister, der velvilligt optog de Ønsker, der blev fremsat, og udtalte, at han vilde sørge for, at der blev Lejlighed til en Forhandling med Horsens By, de paagældende Kommuner og, saavidt jeg forstod, ogsaa Vejle Amt. Deputationen rejste hjem med den Forvisning, at en saadan Forhandling vilde finde Sted.

Denne Forvisning havde de vedkommende ogsaa Grund til at nære, thi man gaar ud fra, at alle staar ved deres Ord og i første Linie, at en Minister gør det og opfylder sine Løfter. Jeg kender ikke Grunden til, at denne Forhandling ikke er kommet i Stand, men jeg ved, at dette i de paagældende Kommuner har skabt den